

ชื่อ : จูเลียส เจนภาพ แม็คคินลีย์

ชื่อเล่น : จูเลียสซีซาร์ / มิโนทอร์

วันเกิด : 22 พฤษภาคม 25XX

ราศี : พฤษภ

กรุ๊ปเลือด : B

อาชีพ : นักเขียนนิยาย

สีที่ชอบ : สีเขียว

อาหารโปรด : อาหารที่ปรุงเองที่บ้าน ถ้าเป็นฝีมือผู้หญิงที่รัก ต่อให้รสชาติแย่แค่ไหนก็ชอบ 😊

สถานที่โปรด : บ้านตัวเอง หรือไม่กี่ที่ที่ได้อยู่กับธรรมชาติ กับสถานที่สวยๆ ผมชอบมองสถาปัตยกรรมที่สวยงาม มีสไตล์นะครับ

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : ดินสอ เพื่อนึกอะไรออกจะได้จดไว้

สเป็กสาวในฝัน : ผู้หญิงที่ฉลาด ไม่น่าเบื่อ มีความเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวแล้วก็น่ารัก และทำให้ผมคิดถึงได้ตลอดเวลา

นิยามความเป็นตัวเอง : หนักแน่น มั่นคง เชื่อมั่นในตัวเอง แล้วก็มักจะเลือกในสิ่งที่ตัวเองอยากทำอยู่เสมอ แม้คนอื่นจะทำอีกอย่าง เกิดเหตุการณ์โกหก ไม่ชอบพูด แต่ชอบฟังและคิดมากกว่า มีความทะเยอทะยาน และหากคิดจะทำอะไร ผมก็ต้องทำให้สำเร็จครับ

บทสัมภาษณ์

ทันทีที่ผู้ชายร่างสูงซึ่งมีบุคลิกสุดเท่เข้ามาอง หน้าซ้ายยังดูดีไร้ที่ติในเสื้อสูทสีอ่อนกับเนกไทลายสก๊อตสีครีมของ BURBERRY เดินเข้ามาในร้าน... หัวใจของเราก็พลันเต้นไม่เป็นจังหวะขึ้นมาทันทีแล้วก็พานทำตัวไม่ถูกเมื่อสบตากับนัยน์ตาสีเขียวคู่สวยที่ดูยังไงก็เหมือนอัญมณีล้ำค่าที่มีชื่อเรียกว่ามรกต...รอยยิ้มของเขาทำให้เรารู้สึกว่ามองยังไงก็คงไม่เบื่อ ผู้ชายคนนี้มี

เสน่ห์ล้นเหลือแบบที่ทำให้ผู้หญิงหลงใหลได้อย่างง่ายดาย ไม่แปลกเลยที่ทุกคนพร้อมใจกันโหวตให้เขาเป็นตัวแทนหนุ่มราศีพฤษภ

กลิ่นน้ำหอมคลาสสิกจากแบรนด์เดียวกันทำให้เรารู้สึกเหมือนกำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟใจกลางกรุงลอนดอนกับนายแบบหนุ่มเมืองผู้ดีที่ยังนั่งยั้ง

และหลังจากที่ใช้เวลาพิจารณาผู้ชายตรงหน้าอย่างหลงใหลอยู่หลายนาที ในที่สุดเราก็รู้สึกตัวตอนที่เขาหัวเราะออกมาเบาๆ...เสียงหัวเราะนั้นนุ่มลื่นหูและชวนให้นึกอยากฟังเสียงของเขาต่อไปอีกนานแสนนานเลยทีเดียว

ที่พรั่พรรณนามาทั้งหมดหาใช่เพียงราคาคุยไม่...เพราะผู้ชายคนนี้มีดีกว่าที่เห็นอีกมากนัก และเราก็พร้อมจะพาคุณไปสัมผัสกับตัวตนของเจ้าชายผู้แสนจะหล่อเหลาและมีเสน่ห์ระชากใจคนนี่แล้ว คุณล่ะ...พร้อมแล้วหรือยัง 😊

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

จูเลียส : ดีใจครับ ^^

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

จูเลียส : คงเพราะงานของผมล่ะมั้งครับ ^^ ถึงแม้จะดูไม่เข้าหรือไม่เหมือน แต่ผมก็เป็นนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนครับ แล้วก็ประสบความสำเร็จพอสมควรเลย มันเป็นอาชีพที่ผมชอบถึงแม้ที่บ้านผมจะเป็นเจ้าของสายการบินก็เถอะ

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างมั๊ย

จูเลียส : ตัวผมคิดว่าเหมือนเดิม แต่คนรอบข้างก็บอกว่าผมเป็นที่พูดถึงมากขึ้น...ล่ะมั้งครับ คนก็คงจะสนใจหนังสือของผมมากขึ้นด้วย 😊

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

จูเลียส : ก็มีตรงบ้างไม่ตรงบ้างครับ ผมเองก็ไม่รู้ว่าราศีพฤษภมีลักษณะเด่นอะไรบ้าง แต่ยังไงที่สำคัญที่สุดก็คือความเป็นตัวผม...ไม่ใช่ราศีของผมจริงมั้ยครับ 😊

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

จูเลียส : ผมเกลียดคำโกหกและความพ่ายแพ้ครับ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

จูเลียส : สำหรับผม ผมค่อนข้างจริงจังเกี่ยวกับความสัมพันธ์ เพราะฉะนั้นถ้าผมรักใครสักคน ผมก็อาจจะอยากครอบครองแล้วก็แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของออกมาบ้าง ผมคือเจียบ เพราะฉะนั้นอาจจะทำให้เธอไม่พอใจ แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือผมจะรักแค่เธอคนเดียวเท่านั้นครับ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

จูเลียส : คนที่ผมรักทั้งหมดครับ

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

จูเลียส : เคยได้ยินว่าผู้ชายราศีพฤษภมีความแข็งแกร่งและปกป้องคนที่รักได้เสมอ และถ้าหากว่าผมมีคนที่รัก ผมก็อยากจะปกป้องเธอครับ เพราะฉะนั้นราศีพฤษภนี้แหละดีที่สุดแล้ว :)

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

จูเลียส : ชีวิตผมมีพร้อมหมดทุกอย่างแล้ว รวมทั้งหน้าที่การงานที่ดี ขาดแค่เพียงอย่างเดียวคือผู้หญิงที่จะมาแชร์ทุกอย่างกับผมครับ 😊 และผมก็กำลังรอเธออยู่

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

จูเลียส : ขอขอบคุณทุกคนมากครับที่เลือกผม 😊 ถ้าหนึ่งในพวกคุณ
คือผู้หญิงที่ผมรออยู่ล่ะก็...สักวันหนึ่งผมคงได้ตอบแทนคุณนะครับ

1

A Mafia Girl...

"เชียร์ส! ยินดีด้วยกับเล่มใหม่วะเพื่อน"

"เออ แต่งก็ว" จูเลียสยิ้มมุมปากพร้อมยกแก้วขึ้นชนกับเพื่อนก่อนจะดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว เขาใช้ปลายนิ้วเรียวเซ็ดมุมปากจากนั้นก็ยื่นแก้วให้ 'เพื่อน' สาวสวยที่นั่งอยู่ข้างๆ ชงเหล้าแก้วใหม่ให้ "เล่มนี้หลังจากได้รางวัลก็มีคนติดต่อมาเต็มเลย ว่าจะเอาไปทำหนังหรือเงี้ยแหละ"

"มหัศจรรย์วะ ไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่าไ้บ้ออย่างจูเลียสซีซาร์ จะได้เป็นนักเขียนเบสต์เซลเลอร์ -_-;" คำพูดของเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่เยื้องไปทางซ้ายทำให้จูเลียสหันไม้้ใจจนต้องยื่นมือไปผัดักหัวก่อนจะหัวเราะเบาๆ แล้วตอกกลับด้วยรอยยิ้มสุดเท่

"อิฉาหรือโงะไอ้เซน"

"เออ ัจน์มั้ง =_="

"ก็มันเบื่อไม่มีอะไรทำนี่หว่า จะให้ไปเป็นผู้จัดการบริษัทของแต่ด็กก็ไม๊ไหววะ ไม๊ชอบจริงๆ ไม๊อยากทำงานออฟฟิศ ให้เข้าวงการตามแม่ก็ไม๊ชอบ เจอแสงแฟลชนานๆ แล้วมันหัว"

"ไอ้บ้า คนอื่นเค้าอยากจะเป็นดารากันเยอะแยะ โหงงแกปฏิเสธไป
ได้วะ"

"แกคิดดูนะ เป็นนักเขียนต่อให้งานหนักแค่ไหนยังงี้ก็ได้อยู่บ้าน แถม
เวลางานก็ไม่ตายตัว สบายแค่นั้นคิดดูดี แล้วงี้แกจะให้ฉันเลือกงานที่ต้อง
ถ่อออกจากบ้านแต่เช้ามีดแล้วเอาหน้าไปโบ๊ะแบ่งทั้งวันทั้งคืนทำไมวะ"

"เออ ไอ้อาร์ตตัวพ่อ ไอ้ตัวอินดี้" เซนพูดไปเข้าไปพลงยกแก้วเหล้า
ขึ้นดื่มก่อนจะยกมือขึ้นชี้หน้าเพื่อนรักที่มีดีกรีเป็นถึงนักเขียนดังแล้วพูดต่อ
"แล้วเล่มใหม่เนี่ยเอาไปวะคุณมิโนทอร์"

"แกจะสืบเอาไปบอกสำนักพิมพ์คู่แข่งเรอะ"

"ใครจะซื้อ"

"ไอ้สารเลว =_=^^^" จูเลียสดำด้วยคำพูดและสายตาก่อนจะหัวเราะ
เบาๆ ในลำคอแล้วตอบกลับไป "เล่มใหม่ก็คงต้องเขียนเลยเร็วๆ นี๊วะ บ.ก.
คนสวยเร่งแล้วเร่งอีก เห็นว่าอยากรีบพิมพ์เกาะกระแสไอ้เล่มที่ได้รางวัล
ไป"

"คราวนี้จะเขียนอะไรอีกวะ ใครตาย ใครฆ่า ฆ่าทำไม ยังไง เพราะ
อะไร"

"ถ้าจะถามขนาดนั้นเอาพลัดไปเขียนแทนเล่มมัยไอ้เวร -_-;"

"ฮ่าๆ ล้อเล่น เคาแคร้มก็ได้วะ จะเขียนอะไรอีก"

จูเลียสทำหน้าที่ลึกลับพร้อมกับรับแก้วเหล้ามาจากสาวสวยข้างกาย
เขายกขึ้นจิบเล็กน้อยก่อนจะหันไปตอบเซนด้วยแววตาเป็นประกายวิบวับ
"คราวนี้ว่าจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับมาเฟียวะ"

"มาเฟียอะไรของแกวะ"

"กะจะให้พระเอกเป็นมาเฟีย"

"แล้วยังไงต่อ"

"ก็นั่นแหละประเด็น" จูเลียสตอบด้วยสีหน้าเครียดขึ้นมาเล็กน้อย
"ชีวิตฉันไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับมาเฟียมาก่อนเลยวะ บ.ก. เลยบอกมาให้ไปหา
ข้อมูลมา"

"แล้วคิดจะหาอย่างไรเนี่ย เสิร์ช Google หรือไง" เซนพูดติดตลกแล้ว

ก็ขำอยู่คนเดียว ก่อนจะตืดนิ้วตั้งเป๊าะแล้วโพล่งขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต็น "นี่ก็ออกแล้วเว้ย!!! ฉันทันใดตรอ้อจจรียะเลย"

"เออ ใ้อ้อจจรียะ คิดอะไรออกก็ว่ามา"

"อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้าเสือ อยากรู้เรื่องมาเพียก็ต้องเข้าหา มาเพีย" เซนพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ เขารินเหล้าบลูเลเบิลบนโต๊ะใส่แก้ว ก่อนจะยกคิ้วให้จูเลียสที่กำลังรู้สึกหมั่นไส้อย่างสุดพลัง หลังจากยกท่าอยู่นานจนคนรอบทำท่าจะเข้ามาผลักหัวอึกรอบ เซนถึงได้พูดต่อ "ฉันทันจึก มาเพียสาวสวยอยู่คนนึง"

"มาเพียมีสวยด้วยหรือวะ"

"เฮ้ย ใ้อเวร --; ไม่รู้อะไรซะแล้ว คนนี้สวยจริงไม่ตึงนังเว้ย ลงหนังสือพิมพ์ออกบ่อย สวยยิ่งกว่าดาราก็ แล้วคนนี้นะเจ๋งจริงนะเว้ย เดินไปไหนใครๆ ก็ก้มหัวให้"

"ไม่เปลววะ == สวยขนาดนั้นแล้วทำไมถึงไปเป็นมาเพีย"

"เค้าเป็นลูกสาวเจ้าพ่อเว้ย" เซนตอบก่อนจะถามอย่างจริงจัง "ตกลงว่าไง กล้าไม่กล้า ใจไม่ใจ ใ้อหน้าว้าว"

"ว้าวบ้านแกสิ เดี่ยวก็ขวิดตายซะเลย =()=^" จูเลียสแยกเขี้ยวใส่เพื่อนสนิทก่อนจะถามกลับ "แล้ว...เค้าเป็นใครมาจากไหนล่ะ"

"คุณหนูแซมเปญ ☺"

"แล้ว?"

"ไม่มีใครรู้ประวัติที่แท้จริงของเค้าหรอก เก็บเป็นความลับหมดและ แถมยังหาตัวยากด้วยนะเพราะว่าเค้าชอบเก็บตัว แล้วยังถือกันว่ามียอดที่การ์ด ตามประกบเป็นสิบอีกต่างหาก"

"แบบนี้ถ้าเข้าไปยุ่งไม่โดนสอยร่วงหรือ --;"

"ก็บอกแล้วว่าถ้าไม่เข้าถ้าเสือก็ไปหาลูกแมวมมาเล่นแทนเหอะ ฉันทันนี้อุดเกิดราศีพฤษภได้ไงวะ"

"ราศีพฤษภไม่กันกระสุนเว้ย --^ กลัวเป็นเหมือนกันนะใ้อบ้า" จูเลียสบ่น เขาหยิบแก้วเหล้าขึ้นดื่มพลางครุ่นคิดซึ้งน้ำหนัก...หลังจากคิด สะระตะอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็หันไปมองหน้าเซนที่กำลังมองมาพร้อมรอยยิ้ม

เจ้าเล่ห์บนใบหน้าหล่อเหลาน่าห่มนั้นได้ นั่น "แล้ว...จะเจอคุณหนูคนนั้นได้
ยังไงล่ะ"

"เพื่อนฉันเป็นผู้จัดการร้านสตาร์บัคส์แถวมหาวิทยาลัย X เว้ย เค้า
บอกคุณหนูจะไปซื้อกาแฟที่นั่นตอนเช้าๆ เป็นประจำก่อนไปเรียน แกก็ไป
นั่งดักรอที่นั่นแล้วก็ไปหาวิธีเข้าหาคุณหนูเอาเอง เคปะ"

"ก่อนไปเรียน? แสดงว่ายังเรียนอยู่รอะ"

"ถ้าจำไม่ผิดก็อยู่ปีสองมั้ง เกินยี่สิบแล้ว ไม่เป็นการพรากผู้เยาว์หรอก
น่า" เซนพูดยิ้มๆ ก่อนจะยื่นแก้วมาชนอีกรอบ "ว่าไง คุณมิโนทอร์ นักเขียน
รางวัลใหญ่ กล้าสู้เปล่า"

"จัดไปเว้ยเพื่อน"

"มันต้องงี้ลี ฮ่าๆๆ" เซนปรบมือพร้อมกับยกแก้วขึ้นทำชนอีกรอบหนึ่ง
"จิบให้ติดนะเว้ยไอ้จูลีเยส อย่าให้เสียชื่อมิโนทอร์ล่ะ"

"ไม่เสียหรอกน่า ไว้วใจได้เลย ☺"

@ GVX Enterprise

"เด็ดดี ☺ กาแฟได้แล้วคะ" ฉันทะเคาะประตูห้องที่มีป้ายติดไว้ข้างหน้า
ว่า 'ท่านประธาน' ก่อนจะเปิดเข้าไปพร้อมกาแฟคาปูชิโน เมนูโปรดของ
ท่านประธานซึ่งกำลังยิ้มแฉ่งรอรับกาแฟอยู่พอดี

"ขอบใจมากฮันนี่ >O< กำลังง่วงอยู่พอดีเลย"

"ทำไมทำงานดึกอีกแล้วคะ" ฉันทามพร้อมกับยื่นหน้าเข้าไปดูบนโต๊ะ
ทำงาน และทันทีที่เห็นว่าของที่วางอยู่บนโต๊ะคืออะไร ฉันทักตามขึ้นทันที
ด้วยรอยยิ้มกว้าง "นี่เหรอกะกลีอกตัวใหม่ที่ว่า >_<"

"ใช่ สวยมั้ยล่ะ ^^" เด็ดดีตอบกลับมาเมื่อฉันท่อมือหยิบปืน
Glock 19 ตัวใหม่ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาดูใกล้ๆ อย่างชื่นชม "เด็ดลองเอา
มาใช้ดูก่อนว่ามีข้อดีข้อเสียอะไรบ้าง แล้วจะได้เสนอท่าน ผบ. ไป"

"ท่าน ผบ. จะเปลี่ยนปืนหลวงในคลังเป็นกลีอกหมดเลยเหรอกะ"

"อ้อ เปล่าหรอก จะให้ลูกชายท่านใช้นะ ฮ่าๆๆ" เด็ดดีพูดก่อนจะ
เอื้อมมือมาดึงฉันทเข้าไปกอด "ว่าแต่พຽ່งนี้หนูมีเรียนไม่ใช่เหรอก รีบกลับไป

นอนตีกว่านะแซมเปญ ^^"

"เรียนลิปโมงครึ่งคะ ไม่เข้ามาก ^^ แล้วตอนเย็นว่าจะแวะไปซ้อม
ยิงปืนสักหน่อย"

"ฮ่าๆๆ คุณเกรียงไกรเค้ายังไม่เลิกล้มความคิดที่จะให้หนูไปเป็น
นักกีฬายิงปืนเลยนะ ว่าไง สนใจรีเปล่า"

"ไม่หรอกค่ะ แคชอบยิงปืนเฉยๆ ไม่ได้อยากจะแข่งกับใคร"

"สมกับที่มีเลือดแต่ดีจริงๆ เลย ฮ่าๆ" แต่ดีดีหัวเราะพลางยื่นมือมา
ยี้หัวฉันจนฟูๆ "เอาเถอะ นี่ก็ดีกมากแล้ว กลับพร้อมกันเลยดีกว่า ไปกัน
เถอะ"

"ค่าาา ๗๐๗" ฉันยิ้มร่าพร้อมกับกระโดดเข้าเกาะแขนแต่ดีดีที่กดปุ่ม
เรียกให้เลขาฯ เข้ามาเก็บของ ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานที่ตั้งอยู่ชั้น
บนสุดของบริษัท GVX Enterprise ของเรามาพร้อมกัน ปกติแต่ดีดีจะมี
งานยุ่งมากเพราะต้องไปนั่นมานี่อยู่ตลอด ติดต่อด้านขายกับบริษัทต่างชาติ
แทบจะทั่วโลก ก็เลยแทบไม่ได้เจอหน้ากัน พออาทิตย์นี้ได้กลับมาอยู่ไทย
ฉันก็เลยอยากจะอยู่กับแต่ดีดีให้มากที่สุดนะสิ เพราะอีกแป๊บท่านก็ต้อง
บินกลับไปรัสเซียแล้ว >_<

เกริ่นนำไปตั้งนาน ขอแนะนำตัวแค่นั้นๆ ก็แล้วกันนะคะ ^^ ฟัง
จากที่พูดคร่าวๆ เมื่อครู่ก็คงจะพอรู้แล้วว่าแต่ดีดีของฉันก็คือประธานบริษัท
GVX ที่มีงานหลักคือนำเข้าและส่งออกอาวุธ...ไม่ว่าจะเป็นปืนพก ปืนยาว
ปืนกล ปืนกึ่งอัตโนมัติ ปืนใหญ่ ระเบิด และอื่นๆ อีกมากมาย...เรียกง่าย ๆ
ภาษาปากว่า 'พ่อค้าอาวุธ' นั่นเอง

และในเมืองไทย ลูกค้าประจำของเราก็คือกระทรวงมหาดไทย ทั้ง
กรมตำรวจและเหล่าทหารนั่นเอง เรียกได้ว่าแทบจะผูกขาดการจัดหาอาวุธ
ให้กับลูกค้ารายใหญ่ทั่วประเทศ เพราะนั่น...ชื่อของเราก็จึงเป็นที่รู้จักและ
เกรงขามไปทั่วประเทศจนแทบจะกลายเป็น 'หवादกัล' เสียมากกว่า ชนิด
ที่ว่ามีชื่อของเราปรากฏที่ไหนก็จะได้รับสิทธิพิเศษไปซะทุกเรื่อง

เพราะฉันละมั้ง...คนถึงเรียกบ้านเราว่า 'มาเฟีย' ्ह้ๆ ที่เรายังไม่เคย
ไปทำอะไรร้ายแรงกับใครที่ไหนเลย ☺ น่าน้อยใจจังเนอะ

แต่อดีตของฉันเป็นชาวอเมริกัน แต่แม่เป็นคนไทย และเพราะฉันยังเรียนไม่จบมหาวิทยาลัยก็เลยอยู่ที่ไทยกับแม่คอยช่วยดูแลสาขาที่ไทย ส่วนพี่ชายของฉันช่วยแต่ตัดคัมสาขาใหญ่ที่อเมริกา กับติดต่องานไปทั่วโลกนะ ^^ ฟังดูเป็นงานที่น่าตื่นเต้นใช้มั้ยละ

เนื่องจากฐานะลูกสาวของพ่อค้าอาวุธ... ถ้าฉันใช้อาวุธไม่เป็นก็คงจะต้องโดนด่าว่าเสียชาติเกิดแน่ๆ เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยได้จับปืนก่อนจับดินสอเรียนเขียนหนังสือเสียอีก (แต่ก็แค่ปืนฉีดน้ำนั่นแหละ) พอโตขึ้นมาหน่อยก็ถูกจับไปเรียนยิงปืนจนใช้ปืนคล่องราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ยิ่งยิงยิ่งมัน มันจะขัดกับหน้าหวานๆ ของฉันนิดนึงก็เถอะนะ

ก็มีหลายคนเหมือนกันนะที่เห็นหน้าฉันแล้วเข้าใจผิดก็เลยเข้ามาทวงแฉ แต่พอเห็นปืนเข้าหน่อยก็แค้นหนีไปกันหมด ใช้ไม่ได้เลยใช้มั้ยผู้ชายสมัยนี้ --; ไม่ไหวเลย ถ้าเห็นปืนแล้วกลัวก็ไม่มีคุณสมบัติจะมาเป็นแฟนของลูกสาวพ่อค้าอาวุธอย่างฉันหรอก

จริงมั้ย ☺

@ STARBUCKS 9.45 A.M.

ฉันจอดรถที่หน้าร้านกาแฟสตาร์บัคส์หน้ามหาวิทยาลัย X อันเป็นที่ประจำที่จะต้องแวะทุกครั้งก่อนไปเรียน ก่อนจะก้าวลงจากรถแล้วผลักประตูร้านเข้าไป กลิ่นกาแฟหอมๆ กับบรรยากาศดีๆ ทำให้ฉันผุดขึ้นมาที่มุมปากโดยอัตโนมัติ และตอนนั้นเองที่ฉันมองเห็นจากหางตาว่ามีรถสีดำคันหนึ่งแล่นตามเข้ามาจอดอยู่ข้างๆ แลมเบอร์กินีสี่เหลี่ยมสดสุกรักของฉัน

"รับอะไรดีคะ ^^"

"อืม...กรีนทีลาเต้เย็น แก้วใหญ่ค่ะ" ฉันละลายตาจากรถคันนั้นหันกลับมายังพนักงานตรงหน้าเมื่อได้ยินคำถาม เธอยิ้มรับออเดอร์ก่อนจะรับเงินไปจากฉัน

"รอดักรุ่นนะคะ" ฉันพยักหน้ารับแล้วจึงขยับเดินไปหาโต๊ะที่ว่าง แต่ก็ไม่มีโต๊ะไหนว่างเลยสักโต๊ะ เหลือแค่ตรงเคาน์เตอร์เท่านั้น ฉันก็เลยเดิน

ไปนั่งที่เก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่พร้อมกับหยิบนิตยสาร Zodiac ที่เพิ่งแวะซื้อมาจากร้านหนังสือหน้ามหาวิทยาลัยออกมาเปิดอ่าน...และหลังจากนั้นไม่นานเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ก็ไม่ว่างแล้วเพราะใครคนหนึ่งเดินมานั่งลงบนเก้าอี้ตัวนั้น

ฉันลอบมองเขาด้วยหางตา...ก่อนจะเห็นว่าใบหน้าด้านข้างนั้นดูดีราวกับเจ้าชาย โครงหน้าคมกับจมูกโด่งๆ และเส้นผมสีดำยาวปรกหน้าระดับคอหน่อยๆ นั้นทำให้เขาดูราวกับนายแบบหลุดออกมาจากแม็กกาซีน ยิ่งเมื่อรวมกับเสื้อสูทแบบแคชชวลสีดำกับเนกไทลายสก๊อตสีครีมของ BURBERRY นั้น...เขาก็ยิ่งดูเหมือนนายแบบชาวบริติชสุดเท่ที่ดูโดดเด่นสะดุดตามากเมื่อนั่งอยู่ในร้านกาแฟเจียบๆ อย่างนี้...

"สวัสดีครับ ☺" ตอนที่ฉันกำลังแอบลอบสังเกตเขาเจียบๆ อยู่ดีๆ เขาก็พูดขึ้น คำพูดนั้นทำให้ฉันตกใจนิดหน่อย เลยใช้เวลาถึงสามวินาทีที่จะตอบเขากลับไป

"สวัสดีค่ะ ☺"

"มาคนเดียวหรือครับ"

"ก็...ทำนองนั้นค่ะ" ก็พอดีการ์ดที่ตามมาเราแยกกันมานี่นา ไม่ได้มาด้วยกัน เพราะงั้นคงถือว่าฉันมาคนเดียวได้ละมัง

"เหมือนกันเลยนะครับ" เขาหัวเราะ แม้แต่เสียงหัวเราะก็ยังฟังดูดีเลยแฮะ ถึงแม้ฉันจะอยู่ในวงสังคมชั้นสูงคลุกคลีกับเซเลบและดารานักร้องชื่อดังมานาน แต่ก็ไม่บ่อยนักที่จะได้เจอคนที่ดูดีถึงขนาดนี้ แต่บังเอิญมาเจอในร้านกาแฟ...ตกลงดีเหมือนกันแฮะ "ผมจูเลียสครับ"

"แซมเปญค่ะ" ฉันยิ้มตอบกลับไปเมื่อเขาหันมาสบตาพร้อมกับส่งยิ้มเจ้าเสน่ห์ที่มุมปากมาให้ ฮืมมม...ตาสีเขียวชะด้วยนะ เป็นลูกครึ่งอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย

"ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ"

"เช่นกันค่ะ" ฉันตอบกลับไปอย่างคุมเชิงเพราะแววตาของเขามันเป็นประกายมากเสียจนฉันเกือบขำ ถึงจะเจอคนหน้าตาดีแบบนี้ไม่บ่อย แต่สายตาแบบนี้ฉันเจอบ่อยเกินไปจนชินแล้ว หรือว่าผู้ชายคนนี้...ก็เป็นอีก

คนหนึ่งที่ได้โดนตาสีน้ำตาลอ่อนกับรอยยิ้มหวานเชื่อมของฉันทลอกเข้าไปให้เหมือนกันนะ

ฉันทัวเราะเบาๆ ในใจก่อนจะยกมือขึ้นแก้คางแล้วขยับตัวหันเข้าไปหาเขา จากนั้นก็ระบายรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก "ไม่เคยเจอคุณแถวนี้มาก่อนเลยนะคะ"

"ปกติก็ไม่ค่อยได้มาหรอกครับ พอดีวันนี้มาธุระ" จูเลียสตอบกลับด้วยรอยยิ้ม ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นเดินไปหยิบกรีนที่ลาเต้ของฉันทจากเคาน์เตอร์มาส่งให้ "แล้วก็โชคก็ได้เจอกับคนสวยๆ อย่างคุณเข้าพอดี"

"จั้นหรือคะ"

"ถ้าได้เจออีกครั้งหลังจากนี้...ก็คงจะดีนะครับ"

"คิก..." พอมมาถึงประโยคนี้ ฉันทก็หลุดหัวเราะออกมาทันที "นี่คุณ... จะจีบฉันทหรือคะ"

"..ครับ?" เขาอึ้งไปสามวิก่อนจะถามกลับมาด้วยสีหน้าเหมือนคาดไม่ถึงเล็กน้อยๆ กับคำถามนั้น นั่นสินะ ก็ไม่ใช่คำถามที่ปกติคนแปลกหน้าเขาถามกันนี่นา

"ก็ที่มาคุยเนี่ย จะจีบฉันทหรือ"

"..." จูเลียสเงิบไปก่อนจะยิ้มออกมาอีกรอบ คงตั้งสติได้แล้วสินะ "ก็...ตอนนี้คงยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่ผมคิดว่าถ้าไม่ได้เข้ามาทำความรู้จักคุณก็คงน่าเสียดาย"

"แน่ใจหรือคะ ฉันทมีคู่มั่นแล้วนะ" ฉันทยิ้มหวานพร้อมกับยิงไปอีกดอก...ซึ่งก็ได้ผลเพราะสุดหล่อตาสีเขียวตรงหน้าฉันทอึ้งไปเลยทีเดียว

"ครับ? อะไรนะครับ"

"หมายถึงคนที่จะแต่งงานด้วยนะคะ"

"ถ้าจั้นเราก็คบกันแบบไม่ต้องแต่งงานก็ได้ครับ"

"..." คราวนี้เป็นฉันทเองที่เป็นฝ่ายพูดอะไรต่อไม่ถุก เพราะฉันทก็ได้คิดถึงคำตอบแบบนี้จากเขาเลย อันที่จริงไม่เคยได้ยินเลยมากกว่า คบกันแบบไม่ต้องแต่งงานจั้นหรือ...

"ก็ดีสินะคะ เอาแบบนี้ก็ได้"

"หะ...หา?" เขามีพำหน้าตาตกใจมาก "อะไรนะครับ"

"ก็ถ้าคุณโอเคกับการคบกันแบบไม่ต้องแต่งงาน ฉันก็โอเค" ฉันตอบกลับเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ก่อนจะพูดต่อโดยไม่สนใจจะอธิบายแม้เขาจะมีสีหน้าข้องใจจนถึงที่สุด "แต่มีข้อแม้ว่าคุณต้องทำตามที่ฉันบอกนะคะ"

"...ครับ?"

"เพราะฉันไม่ค่อยมีเวลาว่าง เวลาจะนัดกันก็ต้องเอาตามตารางเวลาของฉันนะคะ" ฉันพูดด้วยรอยยิ้มบางพร้อมกับยกมือขึ้น ทันใดนั้นเอง... ชายที่สวมสูทสุดเนี้ยบสีดำก็เดินเข้ามายื่น iPad ให้ฉัน ฉันรับมันมาก่อนจะกดเปิดดูออร์แกนเซอร์เพื่อเช็คเวลาว่าง ในขณะที่ชายหนุ่มตาสีเขียวคนนี้ยังคงตามสถานการณ์ไม่ทันจึงได้แต่นั่งนิ่งเงิบงุนงงอยู่อย่างนั้น "อืม...พุงนี้ฉันว่างตอนบ่ายสอง งั้นเราไปเจอกันที่สนามแข่ง XS เซอร์กิตตอนบ่ายสองนะคะ"

"ละ...สนามแข่ง =O=?"

"คะ กรุณาตรงเวลาด่วนด้วยนะคะ ^^" ฉันฉีกยิ้มหวานเข้าไปอึกรอบจนเขาอึ้งไปอีกกราวกับมีนเมาไปกับรอยยิ้มนั้นของฉัน ฉันถือโอกาสผูกคอกขึ้นยืนตอนที่เขายังจับต้นชนปลายไม่ถูก "แล้วเจอกันนะคะ คุณจูเลียส ^^"

จบคำนั้นฉันก็หันหลังเดินออกมาพร้อมกับบอดี้การ์ดส่วนตัวในชุดสูทสีดำทันทีโดยไม่ได้หันไปมองหรือพูดอะไรกับเขาอีก ชายหนุ่มผู้หล่อเหลากับนัยน์ตาสีเขียวและน้ำหอม BURBERRY ที่ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังจิบน้ำชายามบ่ายอยู่คนนั้น...คงจะกำลังงออยู่สินะ

ฉันเดินยิ้มอยู่คนเดียวไปจนถึงที่รถ และตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มชุดดำที่เดินเยื้องอยู่ด้านหลังเอ่ยปากถามขึ้น "คุณหนูครับ จะให้จัดการยังไงครับ"

"จัดการ? ไม่ต้องจัดการหรอก" ฉันหัวเราะพร้อมกับโบกมือสองที "เจออย่างนี้ผู้ชายที่ไหนจะตามไปละ เพราะงั้นไม่ต้องห่วงหรอกนะเจมส์"

"...ครับ"

"ฉันก็แค่...อยากแกล้งคนเล่นเท่านั้นแหละ ☺"

2

Fast and Furious : Mafia Drift!

- จูเลียส -

@ สนามแข่ง XS เซอร์กิต 2.00 P.M.

วันที่ที่ก้าวลงจากรถพอร์ชดูกรัก ผมก็เห็นคนดังเดินกันว่อนเต็มสนามไปหมด คนดังที่ว่ามีทั้งเซเลบชื่อก้องประเทศ และนักแข่งรถชื่อก้องโลกจากแบรนด์ดังๆ ทั้งเฟอร์รารี และอื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วนที่เดินกันเต็มไปหมดดอย่างกับงานรวมพลคนดังยังงี้ยังงั้น อันที่จริงผมก็ค่อนข้างชินกับคนมีชื่อเสียง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เจอนักแข่งรถชื่อดังตัวเป็นๆ ก็เลยตื่นตื่นไปสักหน่อยนะ

ผมมาที่นี้ตามที่คุณหนูมาเฟียนัดมา ความจริงเด็กนั้นคงไม่คิดว่าผมจะบ้าจีมาจริงๆ หรือ -_-; ซึ่งถ้าเป็นปกติผมคงไม่มา แต่คราวนี้รู้สึกว่ายอมไม่ได้ยังไงไม่รู้ คงเพราะ...รอยยิ้มลึกลับของเธอที่สยบราวกับนางฟ้าในฝันทำให้ผมนึกอยากจะได้ตามขึ้นมาละมั้ง

"อืม ^^ ดีใจมากๆ เลยที่ได้เจอคุณวันนี้ ไม่ได้เจอโดมินิกนานมากแล้วเนอะ" เสียงหวานๆ เท่ๆ ที่คุ้นหูผมมากๆ ดังขึ้นจากด้านหน้า ผมจึงหันไปมองแล้วก็เห็นเธออยู่ตรงนั้น ใส่ชุดแข่งรถแบบบอดี้สูทหะด้วย เท่เป็นบ้าเลยเว้ย ผมยืนมองเธอคุยกับโดมินิก นักซิ่งมือวางอันดับสามของโลกอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็หันมาเห็นผมเอง นัยน์ตาสวยเฉี่ยวสีน้ำตาลอ่อนเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยตอนที่ผมเดินเข้าไปหาเธอ เธอหยุดพูดจนคนข้างกายต้องหันมามองหน้าผมด้วยสายตาแปลกใจ (ปนกับไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะ)

"แซมเปญ? มีอะไรรีเปล่า" หมอนั้นถามมาเป็นภาษาฝรั่งเศส แต่เธอไม่ได้ตอบเขาในทันที เพราะยังจ้องหน้าผมอยู่ราวกับช็อกงั้นแหละ ผมหัวเราะเบาๆ ก่อนจะถามเธอด้วยรอยยิ้มบาง

"ทำไมทำหน้านั้น คิดว่าผมจะไม่มาตามนัดคนสวยอย่างคุณหรือไงครับ"

"ความจริงก็คิดงั้นแหละค่ะ ^^ แต่ในเมื่อมาแล้วก็ดี ฉันจะแนะนำ

ให้รู้จักเพื่อนฉันนะคะ" เธอยิ้มหวานแล้วก็ตอบกลับมาอย่างไม่มีติดขัด ก่อน
จะหันกลับไปหาโดมินิกแล้วพูดแนะนำตัวผมเป็นภาษาฝรั่งเศสคล้องปรือ
ราวกับพูดมาทั้งชีวิต โดมินิกเหลือบตามองผมด้วยหางตาก่อนจะบ่นพึมพำ
เป็นภาษาฝรั่งเศส

"หมอนี้คงไม่ใช่แฟนของเธอหรือก๊อซมัยแถมเปญ"

"เผอิญว่าใช่แฟนครับ ขอโทษที่ ^^" ผมยิ้มแล้วตอบกลับไปเป็น
ภาษาเดียวกันหน้าตาเฉย หน้าไอโดมินิกอึ้งไปสามตลบ คงคิดว่าพูดไม่ได้
ละสิ แต่เสียใจด้วยนะที่บ้านผมบังเอิญเป็นพวกประสาทชอบส่งลูกเรียน
หลายๆ ภาษานะ "ก๊อซมัยครับคุณหนู"

แถมเปญอึ้งไปเมื่อผมหันไปถามเธอด้วยภาษาญี่ปุ่น ก่อนที่เธอจะ
หัวเราะออกมาด้วยท่าทางเหมือนสวาน้อยน่ารัก...น่ารัก...ซะจนอยู่ดีๆ หัวใจ
ผมก็เต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยซะงั้น...

"ใช่แล้วละโดมินิก ☺ เขาเป็นคนที่ฉันคบด้วยโดยจะไม่แต่งงานด้วย
นะ" เธอหันไปตอบโดมินิกที่อึ้งไปเลยก่อนจะยื่นมือมาคว้าแขนผมแล้วยื่น
หน้าเข้ามากระซิบเป็นภาษาญี่ปุ่นบ้าง "ไปกันเถอะคะ มีอะไรต้องทำอีก
เยอะนะ"

"ทำ? ทำอะไรอีกครับ"

"เดี๋ยวก็รู้ค่ะ ☺" เธอตอบด้วยรอยยิ้มลึกลับอีกครั้ง ราวกับรู้ว่าผมจะ
แพ้ทางยิ้มแบบนั้นแหละ ให้ตาย...กะแล้วเชื่อว่าหน้าหวานๆ สวยๆ นั้น
เชื่อไม่ได้ เธอมีอะไรอีกหลายอย่างที่ลึกลับเกินกว่าคุณธรรมดาจะดูออก
จริงๆ ด้วย

สมแล้ว...ที่เธอคือว่าที่นางเอกคนใหม่ในนิยายของผม

"งั้น...เรื่องที่ต้องทำที่ว่าเมื่อกี้ก็คือนี่เองหรือครับ"

"ใช่แล้วค่ะ เซอร์ไพรส์มั๊ยล่ะคะ" เธอตอบด้วยรอยยิ้มหวานเชื่อม...
หลังจากจับผมแต่งตัวเป็นนักแข่งรถเรียบร้อยแล้ว "พอดีวันนี้ฉันว่าจะมา
ลองรถใหม่นะคะ ก็เลยต้องหาคนมาช่วยด้วย"

"นี่ไม่ถึงเลยว่าคุณจะขับรถแข่งด้วย"

"สนามนี้ของฉันทองแหละคะ ถ้าไม่ต้องช่วยแต่ดีทำงานที่บริษัท ฉันทก็คงจะไปเป็นนักแข่งรถนี่ละ ☺" เธอว่าก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาองหน้าผมยิ้มๆ "ว่าแต่ว่าลืมหามาไปเลย คุณซึ่งได้ไซม์ยะคะ"

โห ถามแบบนี้ดูถูกกันซึ่งๆ หน้าเลยนี่หว่า ไม่ใช่แค่ผมแล้วละที่ยังไม่รู้จักเธอดี...เพราะเธอเองก็ยังไม่รู้จักผมดีเหมือนกัน! "ซึ่งเป็นรีเปล่าเธอตอบไม่ถูกเหมือนกัน บอกได้แค่ว่ามันเป็นกิจกรรมยามว่างของผมเองแหละ"

"..."

"ถ้ารถคุณแรงไม่พอ ผมก็จะบอกนะว่ามันไม่ดี"

"คิก...ก็ไม่แปลกหรอกเนอะ คุณขับพอร์ชนี่นา" เธอหัวเราะเบาๆ หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาสีสวยลากไปสบตากับนายชุดดำที่ยืนอยู่ด้านหลัง คนเดียวกับนายบอดีการ์ดหน้าเข้มที่สตาร์บัคส์เมื่อวานซั้วๆ มองหน้าผมอย่างกับจะเตะให้ตัวขาดเป็นสองท่อนด้วยสายตาอันแหละ "หวังว่ารถฉันทจะแรงถูกใจคุณนะคะ" เธอพูดต่อหลังจากที่บอดีการ์ดขับรถคันหนึ่งมาจอดข้างๆ ผมแล้ว

"ไม่ลองก็ไม่รู้ครับ"

"จั้น...มาแข่งกันก็แล้วกันนะคะ ^^" หลังจากรับกุญแจรถมาจากบอดีการ์ดของเธอแล้ว เธอก็หันมายิ้มพร้อมกับยื่นกุญแจนั้นมาให้ผม "ถ้าคุณชนะฉันท คินนี่ฉันทจะพาคุณไปดินเนอร์ด้วย แต่ถ้าแพ้...ข้อตกลงของเรา ก็ถือว่าพาวลีไปเลยนะคะ"

"..."

"ถ้าไม่มีเดิมพันเลยก็น่าเบื่อแะสิคะจริงมั๊ย ☺"

"จริงสิ" ผมยิ้มพร้อมกับคว้ากุญแจรถมาจากมือเธอ "แต่ถ้าเดิมพันสูงขนาดนั้น รางวัลที่ผมจะได้ก็น่าจะมากกว่านั้นหน่อยสิ"

"อยากได้อะไรเธอคะ"

"ความลับ" ผมใช้ปลายนิ้วชี้แตะริมฝีปากตัวเองพลางยกมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ สีหน้าเธอเหมือนกำลังสนุกอยู่ยังงั้น กะแล้วไม่มีผิด...เธอคือผู้หญิงที่ชอบเล่นเกมนี้เอง ราวกับสายลมที่ทำความแน่นอนไม่ได้...

สำหรับคนที่มีผู้หญิงในชีวิตมากหน้าหลายตาอย่างผม...มันปฏิเสธ

ไม่ได้จริงๆ ว่าผู้หญิงแบบเธอมีเสน่ห์มากกว่าใคร

"ถ้าคุณชนะฉันค่อยรู้แล้วกันคะว่ามันคืออะไร" เธอตอบด้วยรอยยิ้ม "ฉันจะเริ่มกันเดี๋ยวนี้คะ"

"จัดเลยครับ" ผมว่าพร้อมกับก้าวเข้าไปนั่งหลังพวงมาลัยในรถที่เธอ 'ให้ยืมมา' แซมเปิญซี่ยิ้มผ่านกระจกมาให้ผมอีกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหันหลังเดินไปที่รถของเธอเองที่จอดอยู่ใกล้ๆ กัน...รถสีแดงชะด้วยนะเนี่ย ดูท่าเธอคงไม่ธรรมดาอย่างที่คิดไว้จริงๆ ด้วย

ผมสตาร์ทรถก่อนจะหันไปจ้องสัญญาณไฟ พอดีกับที่รถสีแดงคันข้างๆ ขับมาจอด ดูร้อนแรงอย่างกับไฟเลยแฮะ เริ่มจะประหม่าขึ้นมาแล้วสิ -- นี่ถ้าแพ้ขึ้นมาผมจะทำไงวะเนี่ย

ผมสะดุ้งแล้วเลิกคิดทันทีที่ไฟแดงเปลี่ยนเป็นไฟเหลือง (สนามของเธอทำสัญญาณไฟเลียนแบบไฟจราจรนะ) เพราะในที่สุดก็ได้คำตอบแล้ว

ถ้าหากไม่อยากแพ้ ก็ต้องชนะให้ได้เท่านั้น!

"Ready...Go!" เสียงคนควบคุมสัญญาณไฟพูดขึ้น แล้วภายในเสี้ยววินาทีเดียวกันนั้นเอง...ทั้งผมและแซมเปิญซี่อยู่ในรถคันข้างๆ ก็ออกรถแทบจะพร้อมๆ กัน รถคันนี้แรงจริงอย่างที่เธอมั่นใจ เราตีคู่กันไปถึงช่วงหนึ่งแล้วตอนนั้นเองที่รถสีแดงนั้นออกนำไปทั้งที่ผมก็ไม่ได้ลดความเร็วลงสักนิด =O= เฮ้ย ผู้หญิงอะไรจะทำไม่เร็วเป็นบ้า ผมมัวแต่จ้องมองรถสีแดงคันนั้นที่กำลังเร่งความเร็วทิ้งห่างออกไปเรื่อยๆ ด้วยความที่จจนลิ้มตัว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าห้ามแพ้เด็ดขาด ก็เลยเหยียบคันเร่งจนเกือบติดตามเธอไป

แซมเปิญซี่ขับรถเร็วราวกับเหาะ ขนาดผมที่เคยชิงรถแข่งบนทางหลวงแบบผิดกฎหมายด้วยความคะนองตามประสาลูกคนรวยเอาแต่ใจเมื่อสมัยเรียนมหาวิทยาลัย (แฉตัวเองหมดเลยนี่หว่า --;) ยังไล่ตามไม่ทันเลยแบบนี้แยะแล้วสิ == ดูท่ากับผู้หญิงคนนี้...ผมจะประมาทไม่ได้เลยสินะ

"Don't you dare, sweetie ☺" ผมพูดพลางยิ้มก่อนจะเพิ่มความเร็วจนอีกจมองเห็นทางข้างนอกเป็นเส้นๆ ซิดๆ แบบที่ไม่เคยทำมานานแล้วตั้งแต่กลับตัวกลับใจเลิกแว่น --; แต่เอาเถอะ วันนั้นมันแพ้ไม่ได้

นี่นะ เมื่อถึงช่วงโค้งสุดท้าย ผมรู้อยู่แล้วจากการสังเกตในรอบที่ผ่านมา มาว่าเธอจะชะลอความเร็วลงนิดหน่อย แต่จูเลียสซีซาร์ไม่จำเป็นต้องชะลอ และจังหวะนั้นเองที่ผมเร่งความเร็วขึ้นแล้วดริฟต์ผ่านหน้าเธอไป จังหวะของแชมเปญเสียไปเล็กน้อยคงเพราะตกใจที่อยู่ดีๆ ก็ถูกแซง แต่ผมไม่ได้รอให้เธอตั้งสติได้ รีบชิงนำหน้าไปก่อนด้วยความเร็วที่สูงจนจับได้ใส่ถุงเท้าย้ายที่ --; เอาเหอะ นี่คงเป็นเกมที่เขาตั้งขึ้นเพื่อทดสอบผม ถ้าผ่านไม่ได้ตั้งแต่ด่านแรกก็เสียชาติเกิดมาใช้ชื่อแม่ทัพผู้เกรียงไกรของกรีกโบราณอย่างจูเลียสซีซาร์สิ

ผมหลุดยิ้มออกมาด้วยความดีใจทันทีที่ผมผ่านเข้าเส้นชัยมาก่อนเธอ แม้จะแค่วันที่เท่านั้น แต่นี่ก็เท่ากับว่าผมชนะแล้วสินะ

แชมเปญจอดรถห่างออกไปอีกหน่อย ก่อนที่จะเปิดประตูก้าวลงมาพร้อมกับปรบมือให้ผมไปด้วย ผมเดินลงไปยืนฟังอยู่ที่ข้างรถพอดีกับที่เธอเดินมาถึงแล้วพูดขึ้นด้วยรอยยิ้มสวยเก๋ที่มุมปาก "คาดไม่ถึงเลยนะคะว่าคุณจะชนะฉันทันที"

"ดูว่าคุณจะประเมินผมต่ำไปซะทุกอย่างเลยนะ นาน้อยใจซะมัด" ผมหัวเราะพลางยกมือขึ้นเสยผมที่เปียกชื้นเหงื่อหน่อยๆ "ตอนนี้คงรู้แล้วใช่ไหมว่ามีอีกหลายอย่างที่ฉันคิดผิดไป"

"อะไรบ้างล่ะคะ ☺"

"เรื่องนั้นคุณคงต้องคิดเอาเองแล้วล่ะ"

"งั้นฉันก็ต้องคอยจดใจ๋มัยคะว่าคุณพูดได้ที่ภาษา" แชมเปญหัวเราะเสียงหัวเราะฟังดูน่ารักและเซ็กซี่ไปพร้อมๆ กันจนน่าอัศจรรย์ใจ "แต่...ตามสัญญาณะคะ ข้อตกลงของเรายังไม่ฟาวล์ และ...คืนนี้เจอกันที่โรงแรม XS ตอนสองทุ่มครึ่งนะคะ ^^"

"ชวนไปโรงแรมเลยหรอเนี่ย ไม่กลัวผมเข้าใจผิดหรือไง"

"คิก...แล้วเข้าใจผิดรีเปล่าล่ะคะ" เธอหัวเราะคิกคักก่อนจะลากนัยน์ตาคู่สวยมาสบตากับผม "แล้วก็...ในฐานะที่คุณทำให้ฉันประทับใจ จะเพิ่มรางวัลให้อีกอย่างแล้วกันนะคะ"

"...?" ผมเงิบไปเพื่อรอฟังต่อ แต่เธอไม่ได้ตอบกลับมา ทว่ากลับ

ยื่นหน้าเข้ามาครมผีปากลงบนแก้มซ้ายผมเบาๆ ริมผีปากอ่อนนุ่มนั้นทำให้ผมรู้สึกหัวใจกระตุกไปวูบหนึ่ง มันเต้นรัวจนน่าตกใจเพราะที่เธอก็ทำแค่หอมแก้มเบาๆ เท่านั้นเอง แคมเปญถอยห่างออกไปเล็กน้อยก่อนจะหันหลังเดินจากไปหลังจากสบตาออกมาเป็นครั้งสุดท้าย

เข้าใจแล้ว...เธอกำลังจะปั่นหัวและหลอกล่อให้ผมตกหลุมพรางของมาเฟียสินะ

ผมเอื้อมมือไปคว้าข้อมือเล็กของเธอเอาไว้ก่อนจะดึงให้เธอหันกลับมา จากนั้นก็คว้าใบหน้าเด็กเรียวย่ได้รูปที่มีเส้นผมสีแดงสดล้อมกรอบหน้าเข้ามาใกล้ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยด้วยความตกใจ ตอนที่ริมผีปากของเราสัมผัสกัน...สัมผัสอ่อนนุ่มนั้นทำให้สติผมเริ่มเลือนรางราวกับมีอะไรบางอย่างเข้าครอบงำ จนลืมความตั้งใจตอนที่คิดไว้แค่ว่าจะแกล้งจูบเธอเบาๆ เท่านั้น ผมเอื้อมมือไปสัมผัสเส้นผมสีแดงนุ่มลื่นราวกับผ้าซาตินชั้นดีของเธอก่อนจะขยับเข้าใกล้เธอมากขึ้น ขณะที่หัวใจเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับจะระเบิด ยิ่งเมื่อสาวน้อยในอ้อมกอดผมจูบตอบกลับมา ปีศาจในตัวผมก็ยิ่งทวีความร้ายกาจขึ้นเรื่อยๆ จนเกือบจะกลายเป็นกินเธอเข้าไป...เพราะอย่างนั้นถึงต้องข่มใจไว้แล้วถอนริมผีปากออกห่างทั้งที่ใจจริงยังไม่อยากปล่อยไปเลยสักนิด...

เพราะริมผีปากแสนหวานนั้นมันช่างน่าหลงใหล...

"หยุดนะเจมส์" ผมได้ยินเสียงเธอดังขึ้นตอนที่ยังมัวเมาอยู่กับสัมผัสเมื่อครู่ที่ยังติดค้างอยู่ที่ริมผีปาก ถึงได้สติแล้วหันไปมองบอดีการ์ดของเธอที่ยืนอยู่ข้างหลัง มองเห็นปืนแลบออกมาจากด้านในเสื้อสูท... "ไม่มีอะไรหรอก ฉันกำลังจะกลับแล้ว" จบคำนั้นเธอก็หันกลับมาสบตากับผมด้วยสีหน้ายิ้มแย้มราวกับไม่รู้สึกละไร

"ฉันคงต้องกลับไปก่อนนะคะ แล้วคืนนี้เจอกันสองทุ่มครึ่ง...ห้ามผิดนัดนะคะ ☺" รอยยิ้มเยือกเย็นและลึกลับบนใบหน้าของเด็กสาวที่อ่อนกว่าผมตั้งสามปีนั้นทำให้ผมรู้สึกมีนเหมือนถูกตีหัวด้วยไม้เบสบอล เพราะอย่างนั้นถึงแม้เธอจะหันหลังเดินจากไปแล้ว ผมก็ยังยืนเหม่ออยู่ที่เดิม...ตามหลังร่างบางสูงโปร่งที่ดูเช็กซีจนใจเต้นในชุดนักแข่งรถนั้น...

ผ่านไปนานที่เดียวกว่าผมจะตั้งสติได้ เธอเดินจากไปไกลแล้ว...และ
ก็เหลือผมอยู่คนเดียว ตอนนั้นเองที่ผมนึกเรื่องสำคัญอีกเรื่องออก
จนถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่เบอริตติดต่อเธอเลยนี่หว่า --^^^

"เป็นอะไรรีเปล่าครับคุณหนู" ฉันชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถาม
ของเจมส์ที่เดินอยู่ข้างๆ เขากำลังมองมาด้วยสายตาคมๆ กับใบหน้านิ่งเฉย
ราวกับหุ่นยนต์อันเป็นหน้าประจำของเขา (คือมีอยู่หน้าเดียวนั่นเอง --:)

ฉันยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากก่อนจะยื่นมือไปผลักไหล่เขา "บ้าเหอจ จะไป
เป็นอะไรได้ไงล่ะ"

"ครับ"

"เดี๋ยวฉันจะไปร้านทำผมก่อนนะแล้วค่อยกลับบ้าน"

"ครับ" เจมส์รับคำพอดีกับที่เราเดินมาถึงแลมเบอร์กินีสตรีทของฉัน
เขารอจนฉันก้าวขึ้นรถปิดประตูเรียบร้อยแล้วถึงได้เดินกลับไปที่รถของ
ตัวเอง ฉันชอบขับรถเองนะ แล้วก็ชอบไปนั่นมานี้แบบไม่ต้องคอยรายงาน
ทุกฝีก้าว แต่ดีก็เลยมีข้อแม้ว่าฉันทำแบบนี้ได้แต่ต้องมีบอดี้การ์ดติดตาม
อย่างน้อยสองคน ส่วนจำนวนปกติก็คือหกคนนะ เพียงแต่ฉันไม่ชอบให้
เดินตามกันเยอะเก็นไป ก็เลยอนุญาตให้เข้ามาใกล้ได้แค่คนเดียว ที่เหลือ
ต้องตามยังงี้ก็ได้ไม่ให้เห็นสังเกตเห็น

หลังจากคาตเชฟตีเบลต์แล้วฉันก็สตาร์ตรถ เสียงเพลงหวานๆ ดัง
มาอย่างแผ่วเบา...ฉันยกมือขึ้นวางทาบเหนือหัวใจที่กำลังเต้นแรงอย่างไม่
เคยเป็นมาก่อน...มันเต้นแรงมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว...

นี่ฉัน...เป็นอะไรไปนะ...?

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

